

bentlig vil give den bedste Forklaring paa Finanshovedkassens Standpunkt i den ommeldte Sag.

Arnau.

Müller,
Fm.

Til Folketingets Finansudvalg.

Underbilag b.

Finanshovedkassen.

Genpart.

København, den 14. Oktober 1922.

Til Lønningsraadet.

Ifølge Finansministeriets Henvisning i Skrivelse af 6. ds. tillader man sig herved tjenstligst at fremkomme med følgende Bemærkninger i Anledning af Lov Nr. 302 af 30. Juni 1922 §§ 7 og 9 samt Sparekommissionens 4de Betænkning.

1. Finanshovedkassens Ekspeditionstid maa, ifølge dens Forretningsomraade, absolut falde sammen med Aabningstiden for de øvrige større Pengeinstitutter. Af denne Grund kan den heller ikke maales med den samme Alen som for de øvrige Institutioner i Ministerialbygningen. Tjenestemændene maa nemlig ofte arbejde i Ekspeditionstiden under et stærkt Tryk fra den tilstrømmende Mængde, der jo med Rette kan fordrø en hurtig og nøjagtig Betjening. Tjenestemanden maa da have alle Sanser vaagne, og *een* Times Arbejde under et saadant Tryk kan ikke sammenstilles med *een* Times Arbejde under almindelige rolige Forhold uden Pres fra en udenfor staaende om øjeblikkelig Behandling. Følelsen af Pengeansvar og Bevidsthed om mulige Tab kræver endvidere uvilkaarlig en vis Anspændthed af Nerverne. Tillige maa det fremhæves, at Udbetaling m. v. ofte finder Sted 1 à 1½ Time *førend* den officielle Ekspeditionstid, samt at Regnskabsopgørelsen foretages *efter* Ekspeditionstiden.
2. I Henhold til det ovenfor anførte vil det sikkert lettelig kunne indses, at Fastsættelse af Antallet af Tjenestemænd kun kan ske ud fra det erfaringsmæssige Grundlag, der er indhøstet ved at iagttage de rimelige Krav, der kan stilles fra Publikum's Side, samt de gennemsnitsmæssige naturlige Krav, der kan stilles til Tjenestemænds Arbejdsevne. Ud fra de her indhøstede Erfaringer kan der p. t. ikke udføres passende og sømmeligt Arbejde med mindre end ni (9) fast ansatte Assisterter, og dette Antal er efter mange Overvejelser af Hensyn til Sparsommelighed m. v. blevet fastslaaet for ca. 10 Aar siden. Til Sammenstilling kan man maaske henvise til, at i 1850 var Antallet af Assisterter, senere kaldet Cancellister, ansat til 10, nemlig fem fast ansatte med kongelig Udnævnelse og fem lønnede af Medhjælpssummen; i 1870 blev derimod, som Følge af Spareforanstaltninger efter Krigen 1864, Antallet nedsat og Resten erstattet ved nogle Volontører med et mindre Honorar, hvilket senere viste sig at være uholdbart og derfor delvis redresseret. Naar man endvidere ser hen til Finanshovedkassens nuværende store Virkefelt i Mod-sætning til tidligere og betænker, at Danmarks Befolkning er steget fra 1850 til for Tiden det dobbelte Antal, vil Sagen sikkert stille sig særdeles mærkeligt, men i 1850 blev der heller ikke rejst saa store Krav til Tjenestemanden som nu, hvorom Finanshovedkasserer Glad i sin Tid har givet den nuværende Finanshovedkasserer adskillige Meddelelser. Ud fra disse erfaringsmæssige Grunde maa man derfor indtrængende henstille, at Sparekommissionens Krav om Nedsættelse af Antallet af fast ansatte Assisterter maa *bortfalde*. Paa Finanshovedkassens Anmodninger til Sparekommissionen angaaende Oplysning om, paa hvilket Grundlag Kravet om Nedsættelse af Antallet af Assisterter er stillet, samt om, med hvem der er konfereret angaaende dette for Finanshovedkassen særdeles *vitale* Spørgsmaal, er der hidtil *aldeles ikke* fremkommet noget Svar.